

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.933 van 20 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
 - 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 2 januari 2008, verklaart er zich op de volgende dag vluchteling.
 - 1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 3 september 2008, verstuurd op 5 september 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren te Kabul op 10 gaus 1370 (1 december 1991) en dus nog minderjarig te zijn. U bent Hazara van etnische origine. Uw vader is negen jaar geleden overleden en u woonde met uw moeder en

jongere broer in Kabul. U noch iemand anders van het gezin was ooit lid van een strijdende factie. Uw oom was van in den beginne commandant bij de Taliban en vocht op verschillende plaatsen. Na de val van de Taliban is hij een tijdlang verdwenen. Daarna kwam hij geregeld naar het huis van uw moeder en zette haar onder druk om u en uw broer bij de Taliban in te lijven. U, noch uw broer, was hiertoe bereid. Uw oom was heel streng en zowel jullie als uw moeder kregen soms slaag van hem. Uw moeder had hem expliciet gezegd dat hij niet meer welkom was in jullie huis, maar daar trok hij zich niets van aan. Hij bleef komen, soms in het gezelschap van andere mannen. Hij was ook verslaafd aan drugs. Omdat de druk toenam, heeft uw moeder besloten u en uw broer naar het buitenland te sturen. Immers, jullie oom had met geld en een auto ook jullie neef, woonachtig in Mazar, gelokt en ingezet bij een zelfmoordaanslag in Kandahar. Uw neef is daarbij om het leven gekomen. Dat was enkele maanden vóór jullie vertrek. Uw oom had al vroeger een ander ver familielid in de benen geschoten, waarop deze samen met zijn broer naar Pakistan is gevlucht. U heeft Afghanistan verlaten op het einde van 1386 (2007), waarschijnlijk in de maand sumbula (augustus-september). U was ongeveer vier maanden onderweg naar België waar u op 3 januari 2008 een asielaanvraag indiende. Uw jongere broer, Nadiri Hussain, bent u in Turkije vlakbij de Iraanse grens uit het oog verloren omdat hij een dag eerder op een vrachtwagen was gezet.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoekers vrees voor zijn oom is ongeloofwaardig wegens verschillende inconsistenties in zijn verklaringen;
 - verzoeker slaagt er niet in aan te tonen recent (eind 2007) uit Kabul te zijn vertrokken, wegens zijn onvermogen recente belangrijke gebeurtenissen te duiden;
 - in Kabul heerst heden geen willekeurig geweld waardoor verzoeker evenmin aanspraak maakt op subsidiaire bescherming.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zijn vrees voor gedwongen rekrutering zou bevestigd worden door documenten van het BCHV, die door de voogd neergelegd werden tijdens het gehoor. De Commissaris-generaal zou de neergelegde documenten genegeerd hebben. Hij geeft geen antwoord op de stukken en betreft deze niet in zijn beoordeling. Verzoeker betwist verder de concrete motivering van de bestreden beslissing. Hij stelt dat de Commissaris-generaal ten onrechte van ‘algemene kennis’ gebruik maakt, zonder deze te staven met informatie in het administratieve dossier.
- 2.1.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 164.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden verder aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert

bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

- 2.1.3. Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten van het BCHV, aanwezig in het administratieve dossier en nogmaals neergelegd bij het verzoekschrift stelt de Raad vast dat deze inderdaad gewag maken van 'gedwongen rekrutering' door de Taliban, maar uitdrukkelijk vermelden dat deze voornamelijk gebeurt in religieuze scholen of madrassa's. Er kan hoegenaamd niet uit opgemaakt worden dat verzoeker, een naar eigen zeggen welgestelde sjiïet uit Kabul, een gedwongen rekrutering door de soennitische Taliban zou kunnen vrezen. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).
- 2.1.4. Verzoeker betwist de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen en gaat de vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing stap voor stap weerleggen.
- 2.1.5. De Raad stelt uit een lezing van de bestreden beslissing vast dat de conclusie genomen werd op basis van een geheel van verschillende motieven. Er dient dan ook rekening gehouden te worden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van een motivering op zich. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat de bestreden beslissing slechts een bloemlezing bevat van vele inconsistenties die verzoekers geloofwaardigheid ondermijnen. Zo stelde verzoeker in zijn eerste gehoor aangaande de zelfmoordactie van zijn neef het volgende: *"Mijn oom heeft hem voorbereid en bom op zijn buik gedaan. Oom heeft hem met auto veel rijkdom beloofd, in naam van islam ga je alles krijgen. Mijn neef was naïef en heeft geaccepteerd"* (CGVS gehoorverslag van 16/06/08, p. 6). In het tweede gehoor neemt verzoeker een bocht van 180 graden: *"Mijn oom zei dat hij de auto mocht hebben en hij heeft hem geld gegeven, hij mocht met de auto rondrijden, ergens dicht bij de Amerikaanse soldaten of Isaf is de auto ontploft (...) Een soort dader die zelf niet wist dat er een bom was in de auto."* (CGVS gehoorverslag 05/08/08, p. 6). De tegenstrijdigheden met betrekking tot de zelfmoordaanslag van verzoekers neef en meer bepaald het tijdstip waarop deze actie plaatsvond en het feit of de politie al dan niet tussenkwam worden door verzoeker niet weerlegd en blijven derhalve gehandhaafd.
- 2.1.6. Verzoeker benadrukt dat hij een alleenstaande minderjarige is. Hij wenst dit te staven met een document van het Rode Kruis. Het betreft een poging van het Rode Kruis om zijn moeder te traceren. Hij voegt verder een arrest bij van de Raad waarin geponeerd wordt dat de familie het belangrijkste beschermingsmechanisme is voor het Afghaanse individu. Het arrest beschrijft een erkenning onder de sociale groep van 'de alleenstaande minderjarige jongeren'. Hij verzoekt de Raad om een erkenning onder deze groep.
- 2.1.7. De Raad stelt vast dat verzoeker voorbijging aan de inhoud zelf van het tracing-document. Daarin wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat het feit dat een opsporingsonderzoek opgestart werd niet beschouwd mag worden als bewijs of aanduiding dat de gezochte persoon al dan niet vermist is. Bovendien blijkt nergens uit zijn verklaringen, noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch voor de Commissaris-generaal, dat verzoekers moeder vermist of overleden zou zijn. Dit element toont bijgevolg niet aan dat verzoeker een alleenstaande minderjarige jongere zou zijn.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad kan worden benadrukt dat rechtspraak in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft. Daarnaast werd hoger al duidelijk dat verzoeker niet kon aantonen een minderjarige alleenstaande jongere te zijn. Het loutere lidmaatschap van een bepaalde 'sociale groep' op zich is overigens niet voldoende om tot een erkenning te leiden. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekers vrees werd hoger reeds ongeloofwaardig bevonden wegens verschillende inconsistenties in zijn verklaringen.

2.1.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

1. In ondergeschikte volgorde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst op het feit dat de veiligheidssituatie in Kabul zeer onveilig is en continu verslechtert, zoals zou blijken uit de informatie in het administratief dossier.

2.2.2. De Raad stelt vast dat uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat diverse rapporten wijzen op het toenemende geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten in Afghanistan. De Raad steunt zich voor de analyse van het veiligheidsrisico per district op de adviezen die van het UNHCR uitgaan. Het UNHCR is, met zijn fysieke aanwezigheid in alle delen van Afghanistan en zijn uitgebreide netwerk aan contacten, immers het best geplaatst om advies te verlenen over de noodzaak aan subsidiaire bescherming. Deze adviezen worden regelmatig bijgewerkt naarmate de toestand verbetert dan wel verslechtert. Verzoeker wijst op de escalatie van het conflict en de uitbreiding ervan richting zijn district. Het UNHCR heeft in het document "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection" (update van 6 oktober 2008) lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en district aan de hand van zeer specifieke criteria. UNHCR stelt dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beweerde echter afkomstig te zijn uit de hoofdstad Kabul dat niet voorkomt op voormelde UNHCR lijst. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 november 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.